

Doświadczenie przemocy w bliskiej relacji, rozumiane jako stały, powtarzalny element występujący w funkcjonowaniu dwóch osób, który jest patologiczną, próbą regulacji stosunków panujących w ich relacji. pozostaje ciągłym problemem społecznym, który prowadzi do wielu negatywnych fizycznych i psychicznych konsekwencji. Jednym z najbardziej specyficznych i uporczywych skutków tego zjawiska jest rewiktymizacja, czyli tendencja do wielokrotnego doświadczania urazów o podobnym charakterze. Celem projektu jest pozyskanie wiedzy o psychologicznych czynnikach zwiększających ryzyko wielokrotnej rewiktymizacji i takich, które przed nią chronią.

Badania naukowe i obserwacje kliniczne wskazują, że rewiktymizacja nie dotyka wszystkich ofiar przemocy, obserwuje się ją w części tej populacji. Co w takim razie ma wpływ na to, że pozostała część osób doświadczających przemocy jest w stanie powrócić do normalnego funkcjonowania ze stosunkowo niewielkim uszczerbkiem na zdrowiu psychicznym? Jakie czynniki zwiększają ryzyko wielokrotnej rewiktymizacji, a jakie przed nią chronią? Są to kluczowe pytania szczególnie w kontekście projektowania programów pomocy psychologicznej dla ofiar przemocy. Odkrycie tych czynników pozwoli na wczesne rozpoznanie pojawienia się ryzyka rewiktymizacji oraz dostarczenie ofiarom przemocy adekwatnej ilości i jakości zasobów.

Projektowane badanie zostanie zrealizowane przez przeprowadzenie analizy porównawczej cech psychologicznych dwóch grup osób doświadczających przemocy osób które mają tendencję do rewiktymizacji oraz takich, które pomimo doświadczania przemocy nie prezentują takiej skłonności. Ze względu na specyfikę zjawiska przemocy w relacji, która jest zarówno stresorem traumatycznym i chronicznym do wyjaśniania zjawiska zdecydowano się użyć Transakcyjnej Teorii Stresu Lazarusa i Folkman i Teorii Schematów Younga.